Ett ödesdigert arf.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

— Jag vet inte af, att jag samtyckt till något giftermål alls ännu, sade fru Marshall leende, men om Hilda håller af er, doktor Rode, och ni kan visa mig, att ni har tillräckligt för henne och er att lefva af, så kan ni vara säker på, att jag inte skall vägra mitt samtycke, ty efter allt hvad jag vet om er, litar jag både på er karaktär och ert hjärta.

— Men jag kan inte förstå, hvarför vi ska hålla det hemligt för Olga. Jag är rädd, att hon blir mycket ondare då, när hon upptäcker det.

— Vi ska endast vänta några dagar, sade Harold. Gif oss tid att först själfva bli vana vid den härliga tanken att för alltid tillhöra hvaranda. Och nu kanske ni vill tillåta Hilda att göra sin syster sällskap till mitt hem ibland, fru Marshall, eller själf taga henne med och dricka en kopp te i min enkla bostad.

— Ja, med nöje. Jag inser ingenting orätt i, att hon får se sig om i sitt blifvande hem. Och jag hoppas, ni alltid måtte komma ihåg, doktor Rode, hvilket bort skämdt barn hon varit, och vara mycket snäll och fördragsm emo henne.

— Det hoppas jag också, fru Marshall. Det skall bli mitt lifs mål att göra henne lycklig.

— Och så är ju du där och håller reda på honom, inföll Hilda muntert, du vet, den traditionella svärmodern. Ja, vi ska nog sköta honom både du och jag, det är inte farligt.

Fru Marshall såg smekande på sitt glada barn. Kanske hade hon själf en gång trott, att framtiden skulle bli en dans på rosor, när Edward Marshall bjöd henne sin hand, och lifvet låg som en solig guldkust framför dem.

Hur ofta hade hon icke bedt, att det skulle bli han, som finge sluta hennes ögon till dödens sömn och så hade han ändå gått förut och lämnat henne att sträfva fram sin halfexistens så godt hon kunde. Dock i ett fall var hon lycklig, hon hade en öm dotter och den trygga utsikten att se henne få ett eget, älskadt hem.

Hon kysste Hilda ännu en gång och sade henne, att om hon ville, kunde hon gärna få följa sin fästman ett litet stycke.

— Men vore den inte bäst, att jag ringde först och bad dem tända lampan härinne, mamma? Tror du inte du blir illa till mods här i mörkret.

— Nej, visst inte, hjärtebarn.

— Du får inte sitta och inbilla dig något och sedan bli sjuk för mig!

— Nej, Hilda lilla. Gå lungt, kära barn, och roa dig litet. Jag skall vara duktig och kry, när du kommer igen.

Harold tog hjärtligt farväl af af sin blifvande svärfmor, tackade henne för den godhet, med hvilken hon tagit emot honom, och följde sin fästmö ned för trappan.

— Hvad menade du, Hilda lilla, med att be din mor inte inbilla sig något, frågade han, så snart de kommit ned på gatan.

— Jo, Harold, jag vet knappt, om jag skall tala om det för dig, och ändå, du är läkare, och jag har ofta önskat, att jag finge rådgöra med dig. Vi ha talat vid doktor Blank, men han bara skrattar åt alltihop på sitt klumpiga, rättframma sätt och gör mamma mycket värre. Men jag är rädd ibland, att det måtte vara något fel med hennes syn, för hon ser så besynnerliga saker. I sin sängkammare har hon en gammal länstol, som pappa företrädesvis brukade sitta i, och flera gånger har hon bestämdt förklarat, att hon sett honom sitta där nu, klädd, som han var när han lefde, och han har sett så ledsen ut, som om han ville säga henne något, men inte kunde. Hon såg honom, eller trodde så åtminstone, samma kväll Edwards sinnessjukdom utbröt. Är det inte dårskaper? Men min lilla kära mamma tror så fast på det, Harold, ty då skulle hon bli så ledsen och generad.

— Det kan aldrig falla mig in att kalla något sådant löjligt, Hilda, svarade Harold allvarligt, men om det är endast inbillning hos din mor, tänker jag, att vi snart ska kunna hjälpa henne öfvervinna den.

— Om det är inbillning, upprepade Hilda, men Harold, hvad skulle det annars vara? Du tror väl inte på spöken och gengångare heller?

— Min kära lilla vän, jag har lefvat tillräckligt länge i världen för att ha hunnit lära mig tvifla på allt ooh tro på allt, ingenting är omöjligt, så länge vi ej kunna vetenskapligt bevisa att så är. Din mors syner kan jag ej förklara och måste därför respektera dem, antingen kan hon se klarare och bättre än vi, eller lider hon af något slag fantasivilla; i båda fallen hyser jag deltagande för henne.

— Är det möjligt, sade Hilda långsamt, att de döda kunna gå igen? Då kunde det vara riktigt sanning — att hon har sett pappa?

— Det kan det vara, fast det enligt min åsigt är föga troligt; jag anser, att det beror på kroppslig svaghet, till dess jag blifvit öfvertygad om motsatsen. Vill du låta mig veta, när din mor har en sådan där synvilla igen, Hilda? Skicka mig några rader och jag skall komma genast, utan att din mor behöfver ha en aning om anledningen till mitt besök. Förstår du?

— Ja, du är så förfärligt snäll och rar, min Harold! Nu skall jag vara trygg för mamma hädan efter, när jag lämnat henne i din vård.

Sedan språkade de båda älskande om sina personliga angelägenheter, till dess den halftimme, som Hilda fått lof att dröja, förflutit som en ljuf dröm och hon vid sin port tog afsked af Harold.

Hennes första tanke gällde modern, hon ville tala vid henne om det underbara, som händt hennes lilla flicka, och planera för den härliga framtid, hvilken väntade dem, då ingen skulle ha makt att såra och förödmjuka dem längre.

Hilda gladdde sig nästan lika mycket för moderns som för sin egen skull, ty hon hade sett, hur öfverlägsen och ovänlig Olga på sista tiden blifvit. Det föreföll, som om Olga betraktade Edwards sjukdom som någonting, hvilket hade kunnat undvikas, om fru Marshall och Hilda hade uppfört på annat sätt emot honom, h u r, visste hon nog icke själf.

När hon nu sprang uppför trappan, var hon glad, att Olga icke var hemma, och att hon ostördt kunde få utbyta sina små förtroenden med modern. Hon stormade varm och upprymd in i salongen, men den var tom, lamporna voro tända på bordet, men fru Marshall hade tydligen gått in till sig. Detta förvånade Hilda, ty klockan var bara nio, och hon trodde, att modern skulle afvaktat hennes återkomst för att få afhandla aftonens stora tilldragelse. Hon stängde dörren och gick in i sängkammaren, men där var alldeles mörkt.

— Hvar kan mamma vara, sade hon halfhögt och redan grep en af oro för den kleina modern. Hon tände ljus och såg sig omkring.

Hvad var det där för en svart massa, som låg längst bort i ett hörn af rummet? Hilda skrek till, då hon närmade sig. Det var ju modern, som låg afsvimmad på golfvet.

— Mamma, mamma, kära lilla mamma, utbrast hon förskräckt, hvarefter hon skyndade att stänka kallt vatten och eau-de-cologne på det bleka, liflösa ansiktet.

Efter några minuter öppnade fru Marshall ögonen, men slöt dem åter, så snart hennes blick föll på den gamla länstolen. Då gissade Hilda orsaken till, att hon hade svimmat, och kände sig nästan ond öfver en svaghet, som hon icke kunde förstå.

— Men älskade lilla mamma, sade hon och lutade sig öfver henne, hvad är det? Hvarför finner jag dig här? Hvarför har du svimmat?

Fru Marshall höll fortfarande ögonen slutna, när hon mumlade:

— Han — han har varit här igen, Hilda, och hon lyfte handen med en varnande åtbörd — och jag kände, att det var något, som bekymrade honom. Kan det gälla Olga? Eller kanske viile han inte, när allt kommer omkring, att du skall gifta dig med doktor Rode, Hilda? Vi få inte göra pappa emot, Hilda lilla. Kosta hvad hvad det vill, får du lof att bryta din förlofning, om pappa är missnöjd med den.

— Men mamma, det skulle vara förfärligt orättvist, utbrast Hilda, att göra både mig och Harold olyckliga för en fix ides skull. Hvad skulle pappa kunna ha emot det? Det är då sannerligen bara inbillning af dig.

I detsamma kom Hilda ihåg, hvad hennes fastman sagt henne, och hon tystnade, rädd att i sin förtviflan säga något, som hon kanske sedan bittert kunde få ångra.

— Hilda, mitt barn, sade fru Marshall med högtidligt allvar, det var inte en inbillning. Någon dag kanske han också uppenbarar sig för dig, och då skall du tro mig Han satt i den där stolen, som han brukade förr. När jag kom in i rummet, höjde han varnande handen. Jag ville öfvertyga mig om, ifall det endast var en synvilla, så därför tände jag ljus, men han reste sig för att gå emot mig, och då blef jag så rädd, att jag inte minns något mera.

—Kära lilla mamma, sade Hilda lugnande, låt låt mig hjälpa dig i säng. Du måtte verkligen ha blifvit skrämd för att kunna svimma så här. Pappa vet inte, hur rädd du blir, då skulle han inte komma igen. Bara jag har klädt af dig, skall jag gå efter litet vin och friskt vatten. Du måste ha något, annars kan du inte somna, Ett så olyckligt slut på en så härlig kväll. Men du får inte tro, att pappa kommer för att varna dig mot min käre Harold, det vill jag inte. Om det vore så, borde han visa sig för mig i stället, och då skulle jag tala med honom och taga reda på, hur han ville ha det.

— Nej Hilda, det skulle du aldrig våga.

— Hvarför inte, mamma lilla? Om det verkligen är pappa, kan du väl inte tänka dig, att han skulle kunna komma till oss annat än af kärlek? Han brukade alltid kalla mig sin lilla fågel och dig sin största, kärasta skatt. Du ser, mamma, så bra jag kan vända dina egna vapen emot dig. Om det är pappa, ha vi ingenting att vara rädda för, och är det ett inbillningsfoster, skapadt af dina svaga nerver, så bevisar det, att du behöfver mycken vård.

— Nej, nej, Hilda, du missstar dig, det är inte så. Det är min aflidne make, som kommer till mig. Kära barn, när du blifvit gift, skall du förstå, att två makar, som hålla riktigt af hvarandra, aldrig kunna skiljas. Och jag är verkligen inte rädd för honom. Jag är bara orolig, att vi ska göra något, som han ogillar. Kanske någon stor olycka hvilar öfver familjen. Om han bara ville säga, hvad det är, kunde vi möjligen förebygga den. Jag har förgäfves bråkat min hjärna för att fundera ut, hvad det kan vara.

— Grubbla inte längre, kära mamma, åtminstone inte i kväll svarade Hilda, i de hon hjälpte modern att kläda af sig.

Sedan ringde hon på jungfrun och bad henne komma upp med litet varmt te och ett par smörgåsar åt fru Marshall, och hon gick icke ifrån modern, förrän denna ätit och somnat.

När hon slutligen på tå smög sig ut ur rummet, var hon långt ifram lätt om hjärtat. Kunde detta betyda moderns snart förestående död? Var det den olyckan, som skulle komma öfver dem? Hur som helst kände Hilda, att hon måste ha någon att förtro sig åt, och det var henne en tröst att veta, det hon hade Harold att skrifva till, och att hon hade rättighet att bedja honom hjälpa henne, Han skulle förstå henne, det var hon så säker på, och lugnad satte hon sig ned och skref till sin älskade:

"Käraste Harold!

Du bad mig att låta dig veta, när mamma nästa gång trolde sig se den där uppenbarelsen jag talade med dig om, och nu skrifver jag för att tala om, att när jag kom hem från vår lilla promenad i kväll, fann jag mamma liggande afsvimmad på golfvet i sängkammaren, och när hon vaknade till medvetande, sade hon, att hon sett pappa, just så som jag berättade om för dig.

Det måste naturligtvis vara någon inbillning af henne; men det är så tryggt för mig att veta, det du fins och kan göra stackars mamma frisk, och att hon genom dig skall få en lugn framtid. Vill du komma och se till henne, så snart du kan? Det är mycket för hennes skull, men litet för min också. Kära, kära Harold, du har gjort mig så outsägligt lycklig! Att alltig få vara med dig, se dig, och så godt jag förstår vara till någon nytta för dig—det är något så underbart härligt att se emot, så otroligt stort och gladt, tycker

Din egen, egen
Hilda."

Så snart hon förseglat detta bref och skrifvit utanskriften, gick Hilda ned för trappan för att själf lägga det i breflådan, hvilken endast var några steg ifrån porten, men i farstun mötte hon Wilson, som gick fram och tillbaka helt sysslolös.

— Är det ett bref, som skall på posten, fröken, frågade han och räckte genast ut handen mot det hvita kuvertet.

Hilda ville icke säga, att hon helst själf lade det i breflådan, det föreföll så misstänkt, utan hon lämnade det i hans vård med den likgiltigaste min hon i hast kunde antaga, sade "godnatt", och gick upp till sig igen.

Wilson lade brefvet ifrån sig på ett bord, med den tanken, att han kunde lägga det i lådan, när han gick till sin klubb; först skulle han emellertid invänta Olga. Hon kom ovanligt tidigt hem denna afton, klockan hade nyss slagit tio, när hennes vagn stannade utanför porten.

Wilson öppnade för henne, och hon kom in på sit vanliga öfverlägsna sätt, utan att yttra ett "tack" eller ens ett vänligt "godafton".

Hon fick genast syn på brefvet och tog det i tanke, att det var till henne. Men vid första ögonkastet på adressen, skrifven med hennes systers handstil, förändrade hennes ansigte uttryck. Utan tvekan stoppade hon brefvet i fickan och gick vidare.

Wilson, som skulle ha kommit ihåg det, om han sett det, glömde det helt och hållet, när det icke fanns där längre, och sedan han stängt öfverallt och slackt gasen, gick han bakvägen ut för att åtminstone en halftimme få roa sig ned ett oskyldigt parti kort.

Emellertid hade Olga kommit upp till sig och brutit förseglingen på den lilla skrifvelsen. Hvad hon kände, under det hon företog sig detta, kan lättare tänkas än beskrifvas.

Hon afskedade den sömniga kammarjungfrun, som väntat på henne, och satte sig ned med hoppressade läppar, Rodnaden kom och gick på hennes kinder, och hon läste om och om igen de få ord, hvilka med svart på hvitt berättade henne en sanning, hvilken hon länge anat.

Utan andra medel än sin ungdom och sin fägring hade således systern besegrat henne, som lagt ut de mest snärjande lockbeten för den unge läkaren.

— Jaså, det var skälet till, att han i dag med en sådan vårdslöshet upptog mina vinkar, mumlade hon, han var redan på det klara med Hilda, men hade inte nog heder att låta mig veta det, så att jag kunde ha besparat min stolthet att taga något afgörande steg. Så falskt! Så förrädiskt! Och den där lilla blyga, dumma barnungen Hilda, som inte en gång kan säga buh, utan att rodna, hon har gått och satt ihop det här midt för mina ögon, utan att låtsas om det allra minsta. Jag antar att båda två bespetsa sig på, att stackars Edwards skall dö, för att komma åt hans förmögenhet. Men de ska ingenting få! Jag skall förhindra det, om det också skall kosta mitt lif.

Hon reste sig upp med ett hårdt, obehagligt uttryck i ansiktet och gick häftigt fram och tillbaka i rummet.

(Forts.)